

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΡΟΛΟΪ

Το 1975 ένας καρναφός φιλόσοφος, καταπιανόμενος με το θεσμό της φυλακής, κατέληξε στα εξής:

“... είναι τουλάχιστον εκπληκτικό το ότι η διακήρυξη της αποτυχίας της φυλακής [...] δεν εμπόδισε καθόλου τη διατήρησή της. [...] Ίσως, όμως, θα ήταν ορθό να αντιστρέψουμε το πρόβλημα και να αναρωτηθούμε σε τι χρησιμεύει η αποτυχία της φυλακής [...] η φυλακή, “αποτυχαίνοντας” φαινομενικά, δεν αστοχεί του σκοπού της· αντίθετα, τον πετυχαίνει, στο μέτρο που υποκινεί [...] μια ειδική μορφή παρανομίας, την οποία αναλαμβάνει να ξεχωρίσει, να την φωτίσει πλήρως και να την οργανώσει...”¹.

Τα συμπεράσματα του τότε, είναι εξόχως χρήσιμα για τις πολιτικές τεχνολογίες “αντιμετώπισης της κλιματικής κρίσης”. Εφόσον οι κρατικές πολιτικές μοιάζουν αποτυχημένες για τους διακηρυγμένους στόχους τους και όμως συνεχίζουν, πρέπει να καταλάβουμε απέναντι σε τι επιτυγχάνουν.

Πάρτε για παράδειγμα τις πλημμύρες στη Θεσσαλία:

- Οι ινστακραμικές φωτογραφίες της γιαγιάς που περπατά (σαν να ανεβαίνει στην Παναγία της Τήνου) πάνω στον ΟΥΚά, φαινομενικά παρουσιάζουν μια διάσωση. Ωστόσο, οι καρναβάνες που “έσωσαν” τη γιαγιά παλεύουν να αποδείξουν τη χρησιμότητά τους στην τοπική κοινωνία, ώστε να μη μετατεθούν στην Αττική. Το αυτό επιθυμούν και οι μαγαζάτορες του Βόλου που τους ταΐζουν.

- Οι τηλεοπτικές κλάψεις των αγροτών για τις καταστροφές που υπέστησαν φαίνεται να αφορούν τις θείες και τους θεϊούς μας που τη βγάζουν με λαχανικά από το μπαξέ τους. Όμως, τα αφεντικά - αγρότες της Θεσσαλίας παλεύουν για τη μεγαλύτερη κρατική τους αποζημίωση. Όπως κάνουν εδώ και δεκαετίες.

- Οι καταστροφές παρουσιάστηκαν ταυτόχρονα ως εντελώς απρόβλεπτες (ποιος αμφισβητεί άλλωστε την κλιματική αλλαγή) και ως εντελώς προβλέψιμες (αν το 112 και τα σώματα ασφαλείας ήταν υπό αριστερή διεύθυνση). Φυσικά, δεν ακούγεται κουβέντα για τα θαύματα της μηχανικής, των δανείων και της φθηνής εργασίας που επέτρεψαν στο ελληνικό κράτος να ποτίζει τον θεσσαλικό κάμπο, ώστε να αυξήσει την αγροτική του παραγωγή και μαζί τα κέρδη των ντόπιων αφεντικών.

- Ως ευκόλως εννοούμενη έρχεται και η αύξηση των τιμών των τροφίμων. Κανείς δε αναφέρει, βέβαια, πως οι μεγαλύτερες καταστροφές αφορούσαν βιομηχανικά φυτά, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων δεν είναι καν βρώσιμο. Κρατάμε μια επιφύλαξη μήπως το κράτος αποφάσισε να συμπεριλάβει το βαμβάκι στην προτεινόμενη διατροφή μας για να βγούμε από την κρίση.

-Το 112 μήπε και αριστερή και λαϊκή απαίτηση στην λίστα με τα θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου μαζί με το 13033. Η πλημμελής εφαρμογή του, λένε, στέρησε ζωές. Δεν περνάει από κανενός το μυαλό η σκέψη ότι με την πρώτη ψιχάλα ή σπίθα, το κράτος θα βγάξει τους μπάτσους, τις σειρήνες και τα drones για να μας απαγορεύουν να κυκλοφορούμε.

- Εκκενώθηκε η ανοιχτή/κλειστή δομή μεταναστών στο Κουτσόχερο για να μεταφερθούν εκεί οι πληγέντες. Φυσικά διέφυγε της προσοχής όσων “ασχολούνται με τους μετανάστες” ότι με αφορμή την κάθε μελλοντική “κρίση” θα επιτρέπεται να “φιλοξενούνται” και άλλοι πληθυσμοί στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όπου θα τους κάνουν παρέα θερμικές κάμερες, θα μένουν σε eco-friendly (με φωτοβολταϊκά) κοντέινερς, θα προαυλίζονται στους διαδρόμους και θα συζητάνε τα προβλήματα τους με αριστερούς κοινωνικούς επιστήμονες.

Όλες οι κρίσεις των τελευταίων χρόνων δεν ήταν άγονες για το κράτος. Οι δολοφονίες στον Έβρο το 2020 του κληροδότησαν μια πολυσυλλεκτική γραμμή άμυνας με μπάτσους, στρατό, παρακρατικούς και εθελοντές που κοιτάζει στα μάτια το τουρκικό κράτος. Η υγειονομική τρέλα που ακολούθησε απενοχοποίησε τα στρατιωτικά σχέδια πειθάρχησης και την ακατάσχετη καλωδίωση που εδώ και τρία χρόνια παρουσιάζεται σαν η λύση δια πάσαν νόσον. Οι φυσικές καταστροφές τώρα μας μαθαίνουν να υπακούμε στις κρατικές εντολές μέσω κινητού και να κάνουμε το σκατό μας παξιμάδι. Εν τέλει αυτός είναι ο γενικός κρατικός σκοπός της “διαχείρισης κρίσεων” που επιτυγχάνεται με ακρίβεια εκατοστού: την ώρα που το κράτος γίνεται “αστακός”, εμείς να αναρωτιώμαστε “που είναι το κράτος;” και να απαιτούμε “κι άλλο κράτος”.

Τη στιγμή που το μέσο κείμενο θα ξεκινάει με την παβλοφική ατάκα “Εν μέσω κλιματικής κρίσης...”, εσείς στο παρόν τεύχος θα διαβάσετε διάφορες αντικρατικές απόψεις, όπως 1) για το Υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας και τη σχέση του με την πειθάρχηση και διαχείριση της γυναικείας εργασίας, 2) για το ρόλο της μεταναστευτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους ως διαδικασία κοινωνικοποίησης της μπάτσωσης και της επιστράτευσης, 3) για πυρκαγιές σε εργοστάσια ανακύκλωσης που δεν είναι “φυσικό φαινόμενο” αλλά εμπορικός πόλεμος, 4) το επιμελημένο κείμενο της εκδήλωσης “Antifa - η μάχη για τις γειτονιές μας”, που πραγματοποιήθηκε όσο ο λαός ασκούσε τα εκλογικά του καθήκοντα, 5) για τον ελληνικό ιμπεριαλισμό στην Αλβανία που εξηγεί πειστικά γιατί ο πράκτορας Φρέντι Μπελέρης βαφτίστηκε πολιτικός κρατούμενος, 6) την επόμενη πινέζα μνήμης της Αυτονομίας στη Θεσσαλονίκη που τώρα πέφτει πάνω στην περίοδο των Εργατών του Αρνητικού (ΕΤΑΡ).

ABOUT

Το περιοδικό αυτό εκδίδεται από την αντιφασιστική συνέλευση antifa selanik, που συγκροτήθηκε το 2012 και δρα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης.

Antifa γιατί εδώ και καιρό έχουμε συνειδητοποιήσει πως ο φασισμός (με ή χωρίς σβάστικα) έχει απλωθεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας.

Selanik (η τούρκικη ονομασία της Θεσσαλονίκης), γιατί σε πείσμα των ελληνιστών θα υπενθυμίζουμε ότι σ' αυτή την πόλη πάντα ζούσαν άνθρωποι διαφορετικών εθνικοτήτων που ήξεραν να συμβιώνουν και να πολεμούν μαζί.

Δεν έχουμε καμία σχέση με είμαστε εχθρικοί με κόμματα, παπαδαριά, ΜΚΟ, μαφίες (κάθε είδους) και media.

Μπορείτε να δείτε περισσότερο υλικό μας στο antifaselanik.net. Για γνωριμία και κουβέντα, μπορείτε να μας στείλετε στο antifasln@yahoo.gr, ή να έρθετε Παρασκευή 19.00-22.00 στο στέκι μας στο κέντρο της πόλης (Μόδη 1).

Οκτώβριος 2023

1. Foucault, M., (1989), Επιτήρηση και τιμωρία - Η γέννηση της φυλακής. Αθήνα: Ράππα, σελ. 358-364.